

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9. března 2021 o odvolání obžalovaného **J. M.**, nar. XXXXX v XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 9. 11. 2020, č. j. 3 T 95/2020 – 151,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J. M. uznán vinným zločinem krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tak, že v době kolem 11:00 hodin dne 29. března, tedy za nouzového stavu, který byl vyhlášen Usnesením vlády České republiky ze dne 12. března 2020 číslo 194, vyhlášeném pod číslem 69/2020 Sbírky zákonů, na dobu od 14:00 hodin dne 12. března 2020 na dobu 30 dnů, a to v souladu s články 5 a 6 ústavního zákona číslo 110/1998 Sbírky zákonů, o bezpečnosti České republiky, pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaného jako SARS CoV-2) na území České republiky, v prodejně Penny market na ulici Plumlovská 4126 v Prostějově odcizil 3 kusy zboží značky Kinder Maxi King 35g v hodnotě 50,70 Kč a 2 kusy zboží značky Nivea deo 150 ml v hodnotě 109,80 Kč, čímž poškozené společnosti Penny market s.r.o., IČ: 64945880, se sídlem Počernická 257, 250 73 Radonice, způsobil škodu ve výši 160,50 Kč, a uvedeného jednání se dopustil přesto, že byl pro přečin krádeže podle § 205 odstavec 2 trestního zákoníku odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 26. září 2018, spisová značka 6T 97/2018, k trestu odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 12 měsíců ve věznici s ostrahou, který vykonal dne 13. srpna 2019. **Obžalovanému byl za tento zločin a za sbíhající se zločin krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 19. 8. 2020 č. j. 3T 1/2020-217, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 1. 10. 2020 č. j. 2To 136/2020-251, v právní moci dnem 1. 10. 2020, uložen podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody obžalovaný zařazen do**

věznice s ostrahou. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 19. 8. 2020 č. j. 3T 1/2020-217, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 1. 10. 2020 č. j. 2To 136/2020-251, v právní moci dnem 1. 10. 2020, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky o trestu obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Proti rozsudku podal obžalovaný J. M. včas odvolání, které bylo řádně zdůvodněno. Odvolání směřovalo do výroku o vině i trestu. Obžalovaný rozhodnutí soudu prvního stupně vytýkal, že je založeno na neúplných skutkových zjištěních, ohledně kterých se soud prvního stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a které zakládají pochybnost o správnosti skutkových zjištění, k jejichž objasnění je třeba provést nové důkazy a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Rozhodnutí soudu prvního stupně rovněž vytýkal, že je založeno na nesprávné právní kvalifikaci skutku, jež mu je kladen za vinu a uložený druh a výměra trestu jsou nepřiměřené. Konkrétně pak obžalovaný namítal, že prakticky veškerá jím spáchaná trestná činnost, je spjata s jeho závislostí na drogách, konkrétně na pervitinu. Obžalovaný prohlásil, že tuto svoji závislost má v úmyslu aktivně řešit, avšak obává se, že pouhý, soudem prvního stupně prodloužený, trest odnětí svobody bez podpůrného ochranného léčení, které by se zabývalo příčinami jeho opakované recidivy, povede pouze k prohloubení problému a opětovné recidivě. Poukázal na to, že po propuštění z výkonu trestu mu činí problém vrátit se zpět do „normálního“ života a čím delší výkon trestu odnětí svobody je, tím obtížnější je i návrat na svobodu. Toto se ostatně projevuje negativně i ve zkracujících se intervalech mezi jeho odsouzeními, kdy po propuštění z výkonu trestu propadne opět závislosti. Soudu prvního stupně proto vytýkal, že ačkoli z připojeného spisového materiálu a jím předložených dokladů jeho závislost a jeho souvislost s trestnou činností vyplývá, soud prvního stupně se touto otázkou odmítl zabývat. Právě z tohoto důvodu pak soud prvního stupně přistoupil pouze k mechanickému prodloužení již dříve uloženého trestu odnětí svobody namísto uložení jím navrhovaného ochranného léčení. Z tohoto důvodu navrhl, aby bylo doplněno dokazování znaleckým posudkem z oboru psychiatrie, specializovaným na tzv. nealkoholovou toxikomanií. V případě potvrzení jeho drogové závislosti a její souvislosti s trestnou činností navrhl, aby mu namísto prodloužení nepodmíněného trestu odnětí svobody bylo uloženo ochranné léčení tak, abych mohl být k výkonu trestu zařazen do specializovaného oddílu věznice pro výkon ochranných léčení. Obžalovaný napadenému rozsudku soudu prvního stupně dále vytýkal, že je založen na nesprávné právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu. Namítal, že napadené rozhodnutí je založeno na právní kvalifikaci dle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, to vše bez zohlednění toho, že ke způsobení škody nedošlo a vše tak zůstalo pouze ve stadiu pokusu. Namítal, že ačkoli k jednání došlo poté, co byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav usnesením Vlády České republiky č. 194 ze dne 12. 3. 2020 z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) na dobu 30 dnů od 14:00 hod. dne 12. 3. 2020, který byl následně usnesením Vlády České republiky č. 396 ze dne 9. 4. 2020 prodloužen do dne 30. 4. 2020, zcela zjevně se svou povahou a závažností nejedná o situaci srovnatelnou např. s rabováním opuštěných nemovitostí po povodních. Byť byl v době spáchaní skutku vyhlášen nouzový stav, policie, prodejna i její ostraha fungovaly zcela normálně a jeho jednání nemělo pražádnou spojitost s vyhlášeným nouzovým stavem. Měl za to, že z hlediska společenské škodlivosti tedy není závažnost jeho jednání, spočívající v pokusu o odcizení zboží v hodnotě 160,50 Kč ze střeženého supermarketu v běžné provozní době vyhlášením nouzového stavu nijak zvýšena. Samotným účelem ust. § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku je přitom právě zohlednění zvýšené společenské škodlivosti krádeží za stavu, kdy jsou možnosti ochrany majetku objektivně výrazně omezeny. Tento aspekt svým smyslem a účelem nezbytný pro aplikaci ustanovení § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku přitom v jeho věci zcela absentuje, když samotný nouzový stav není ani mezi znaky dané skutkové podstaty výslovně vůbec uveden. V této souvislosti obžalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2020 sp. zn. 9 To 208/2020 a měl za to, že v jeho případě je zjevné, že není společenská škodlivost skutku, který

mu je kladen za vinu mimořádně vyšší v důsledku vyhlášení nouzového stavu, než jak by tomu bylo, kdyby nouzový stav vyhlášen nebyl. Namítal proto, že kvalifikovanou skutkovou podstatu ve smyslu § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku není v jeho případě možné aplikovat, přičemž spáchání skutku v době nouzového stavu by mělo být zohledněno toliko jako okolnost přitěžující avšak stále v mezích ustanovení § 205 odst. 2 trestního zákoníku, nikoli jako okolnost odůvodňující sama o sobě navýšení trestní sazby trestu odnětí svobody na dva až osm let dle ust. § 205 odst. 4 trestního zákoníku. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně. Neshledá-li odvolací soud důvody pro uložení ochranného léčení, pak navrhl, aby napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a ve věci sám rozhodl dle ust. § 44 trestního zákoníku tak, že upustí od uložení souhrnného trestu, neboť trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný.

3. Krajský soud v Brně, jako soud odvolací, z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku týkající se obžalovaného J. M., neboť odvolání obžalovaného směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
4. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Neshledal žádný důvod pro doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru psychiatrie, specializovaným na tzv. nealkoholovou toxikomani. V tomto směru soud prvního stupně příležitostně poukázal, že na závěr hlavního líčení obžalovaný k důkazu předložil potvrzení o spolupráci s kontaktním centrem Krédo v Šumperku, z něhož vyplývá, že toto zařízení se zaměřuje na drogově a alkoholově závislé osoby a obžalovaný je jejich dlouhodobým klientem. Obžalovaný přitom o nějaké své závislosti promluvil až těsně před ukončením dokazování. V rámci své výpovědi v přípravném řízení se o tomto nezmínil vůbec a rovněž tak se o žádných závislostech nezmiňoval v rámci své výpovědi u hlavního líčení. Netvrdil, že by v době spáchání trestného činu byl pod vlivem jakýchkoliv návykových látek. Na jednání obžalovaného také odvolací soud nahlíží jako na účelové, jak ještě bude zmíněno níže.
5. V tomto směru je třeba poukázat, že výpověď obžalovaného, kterou v této věci učinil, byla zcela konzistentní, vysvětlil rovněž motiv svého jednání, když vyložil, že se v Prostějově rozhodl projít po městě, kolem 11.00 hod. dostal hlad, neměl žádné peníze, neměl žádné jídlo a neměl nikoho, kdo by mu pomohl. Proto vešel do prodejny Penny Market, kde vzal dvě tyčinky Maxi King a dva deospreje, ty kvůli hygieně. Protože neměl peníze, tak se rozhodl projít bez zaplacení přes pokladnu. Přesně a detailně pamatoval, jakým způsobem se dopustil projednávané krádeže a popsal i přesně své počínání po svém zadržení pracovníkem ostrahy. Jeho jednání tedy nevzbuzuje pochybnosti, že by u obžalovaného v době spáchání trestného činu byly ovládací, nebo rozpoznávací schopnosti nebyly zachovány, a to vzdor tomu, že je konzumentem pervitinu.
6. Dále je třeba poukázat, že ze spisu Okresního soudu ve Svitavách, sp. zn. 1 T 96/2020 bylo zjištěno, že obžalovaný byl dne 3. 4. 2020 zadržen při krádeži v samoobslužné prodejně. Byl vyslechnut za přítomnosti obhájce policejním komisařem a ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý, po psychické a fyzické stránce zdraví je v pořádku, drogy neužívá, alkohol pije občas. K motivu krádeže sdělil, že je ve špatné finanční situaci, tedy stejně jako v nyní projednávané věci. Ze spisu Okresního soudu v Šumperku, sp. zn. 4 T 45/2019 bylo zjištěno, že obžalovaný byl uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně ve stručnosti dopustil v supermarketu odcizením 5 ks čokolád. Byl dne 30. 1. 2020 vyslechnut u hlavního líčení, kdy jako motiv svého jednání uvedl, že byl v tíživé situaci, byl

pár dní před penězma. Ke svému ovlivnění alkoholem, nebo jinými návykovými látkami v době spáchání trestného činu uvedl, že když páchá trestnou činnost, tak nikdy není úplně střízlivý, že také v tomto případě taky nebyl úplně střízlivý. Ke své léčbě uvedl, že byl nedávno v psychiatrické léčebně, ale jen pět dnů, byl tam dobrovolně, kvůli alkoholu a návykovým látkám, mohl tam zůstat déle. V rámci závěrečné řeči pak obžalovaný zmínil, že mu nikdy nebyl uložen alternativní trest, např. obecně prospěšné práce. Soud prvního stupně vyhověl tomuto návrhu obžalovaného, když jej rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č.j. 4 T 45/2019 – 57 uznal vinným přčinem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku, a byl mu uložen alternativní trest ve výměře 300 hodin obecně prospěšných prací. Rozsudek nabyl právní moci dne 28. 7. 2020. Obžalovaný se nynější trestné činnosti dopustil dne 23. 2. 2020, tedy necelý měsíc poté, kdy byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku, sp. zn. 4 T 45/2019 přčinem krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku. Z těchto důvodů nebyl shledán důvod pro obžalovaným navrhané doplnění dokazování. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

7. Pokud jde o výrok o vině, soud prvního stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeního dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění.
8. Na tomto místě se odvolací soud zabýval odvolací námitkou obžalovaného, že vzhledem k charakteru skutku nemohlo nikdy dojít k využití nouzového stavu a opatření s tím spojených k páčání trestné činnosti, že svým jednáním ani neútočil na subjekty, které by byly zásadní pro boj se SARS CoV-2, že zcela zjevně se svou povahou a závažností nejedná o situaci srovnatelnou např. s rabováním opuštěných nemovitostí po povodních. Tato odvolací námitka obžalovaného nemohla obstát z následujících důvodů:
9. Pro právní kvalifikaci zločinu krádeže podle ust. písm. b), odst. 4, § 205 trestního zákoníku není podstatné, zda obžalovaný útočil na subjekty, které by byly zásadní pro boj se SARS CoV-2, ani to, zda se obžalovaný dostával do takových situací, ale podstatná je zejména skutečnost, že se trestného činu popsáného ve výroku o vině napadeného rozsudku dopustil v době, kdy byl pro území České republiky vyhlášen usnesením vlády ČR ze dne 12. 3. 2020 č. 69/2020 Sb. nouzový stav, který je krizovou situací podle ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů. Stav nouze v České republice pak má vliv na trestnost činů spáchaných v době jeho trvání, a to jak z hlediska přitěžující okolnosti při ukládání trestu, tak z hlediska právní kvalifikace činu. Dopustí-li se pachatel trestného činu v době trvání nouzového stavu, který v jarním období v České republice trval od 12. 3. do 17. 5. 2020, tak je možno stávající pandemii koronaviru způsobujícího onemocnění Covid-19, považovat za jinou událost ohrožující zdraví nebo život lidí ve smyslu kvalifikovaných skutkových podstat vyjmenovaných v trestním zákoníku, a to mj. i skutkové podstaty trestného činu krádeže dle § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. S ohledem na zásadu formálního pojetí trestného činu dle § 13 odst. 1 trestního zákoníku je nutno vždy uvedené trestné činy spáchané v době trvání pandemie takto právně kvalifikovat. V souvislosti s aktuální situací vzhledem k pandemii koronaviru označovaného jako SARS CoV-2 dále odvolací soud připomíná, že Covid-19 byl dne 13. 3. 2020 vládou zařazen jako nakažlivá lidská nemoc taxativně vypočtená v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 453/2009 Sb. V souladu s krizovým zákonem, a to § 2 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů se krizovou situací rozumí mj. jiné nebezpečí, při kterém je vyhlášen krizový stav (tzn. nebezpečí, nouzový stav nebo stav ohrožení státu). V době páčání trestného činu ve vyhlášeném nouzovém stavu je nutné přihlídnout ke speciálně kvalifikovaným skutkovým podstatám, které jsou na rozdíl od obecné přitěžující okolnosti formulovány odlišně a úžeji přímo v trestním zákoníku v souvislosti s vyhlášeným krizovým stavem dopadajícím na stav ohrožení státu. V dané souvislosti se proto odvolací soud zabýval znakem „jiné události vážně ohrožující život nebo zdraví lidí, veřejného

pořádku nebo majetku“, jakožto znaku obsaženém v ust. § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. Je nutné pak poukázat na to, že ve vztahu ke kvalifikovaným skutkovým podstatám postačuje pouze nedbalostní zavinění na straně obžalovaného. Je přitom zřejmé, že obžalovaný musel být srozuměn s tím, že byl vyhlášen nouzový stav, a to v souvislosti s ohrožením zdraví vzhledem k pandemii koronaviru, neboť byly uzavřené obchody, děti nechodily do školy, existovala povinnost nosit roušky a nouzový stav měl zásadní dopad na veškeré aspekty života všech občanů České republiky. Obžalovaný tak nutně musel mít povědomí o vyhlášeném nouzovém stavu. Dále je nutné zdůraznit mimořádnou škodlivost předmětných trestných jednání tedy mj. majetkové trestné činnosti, za takového extrémně škodlivého stavu, kdy je třeba směřovat veškeré lidské zdroje a činnost orgánů státu právě a toliko k odstranění tohoto extrémně škodlivého stavu. Proto je nutné i ve zvýšené míře vyžadovat, aby k páčání trestné činnosti a k dalšímu zhoršování škodlivého stavu a vyčerpání orgánů činných v trestním řízení nedocházelo. Byla proto zcela lichá námitka obžalovaného M., že kvalifikovanou skutkovou podstatu ve smyslu § 205 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku není v jeho případě možné aplikovat, přičemž spáchání skutku v době nouzového stavu by mělo být zohledněno toliko jako okolnost přitěžující avšak stále v mezích ustanovení § 205 odst. 2 trestního zákoníku.

10. Soud prvního stupně skutkové a právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami se již vypořádal soud prvního stupně ve svém rozhodnutí. Odvolací soud proto odkazuje na podrobnou a přiléhavou argumentaci soudu prvního stupně, obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke které neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil a pro stručnost na ni v plném rozsahu odkazuje.
11. Soudu prvního stupně tak ničeho nebránilo, aby v kontextu s vyhodnocením provedených důkazů vzal za prokázané, že obžalovaný svým jednáním naplnil jak po stránce subjektivní, tak i objektivní skutkovou podstatu zločinu krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, a to jako trestného činu dokonatého. Nemohla obstát odvolací námitka obžalovaného, kdy tvrdil, že spáchal jenom pokus trestného činu. V tomto směru je třeba poukázat na výpověď detektiva z OD Penny Market M.D., který obžalovaného s odcizenými věcmi zadržel v prodejně Penny Market až poté, kdy prošel pokladní zónou a poté i bezpečnostním rámem, kdy byl spuštěn varovný poplach. Obžalovaný si tak přisvojil cizí věci tím, že se jich, takto jednal, ačkoli byl pro trestný čin krádeže v posledních 3 letech potrestán, a čin spáchal v období, kdy byl pro celou Českou republiku vyhlášen nouzový stav usnesením vlády uvedeným ve výroku shora, a to z důvodu ohrožení zdraví obyvatel v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru označovaného jako SARS CoV-2.
12. Při rozhodování o druhu trestu a jeho výši soud prvního stupně nepochybil, jestliže obžalovanému uložil výše uvedený trest, neboť tento, co do druhu a výměry, odpovídá hlediskům uvedeným v § 38 odst. 1 trestního zákona a § 39 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku.

Nepřehlédnul, že obžalovaný byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 19. 8. 2020 č. j. 3T 1/2020-217, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 1. 10. 2020 č. j. 2To 136/2020-251, uznán vinným přecinem krádeže podle § 205 odstavec 1, písm. a), odst. 2 trestního zákoníku a zločinem krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4, písm. b) trestního zákoníku a byl mu podle § 205 odstavec 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou roků. Obžalovaný se zločinu krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku dopustil ve vícečinném souběhu s trestnými činy, kterými byl uznán vinným pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 19. 8. 2020 č. j. 3T 1/2020-217. Správně proto nyní ukládal soud prvního stupně trest podle zásad o trestu souhrnném, ve smyslu § 43 odst. 2 trestního zákoníku. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v trestní sazbě nejzávažnějšího ze sbíhajících se trestných činů, a to zločinu krádeže podle § 205 odst. 2, odst. 4, písm. b) trestního zákoníku, kde se trestní sazba nacházela v rozpětí od dvou do osmi let. V rámci zákonné sankce nebylo možné přehlédnout, že obžalovaný byl v minulosti již devětkrát soudně trestán za spáchání majetkových trestných činů. Je proto třeba na něj nahlížet jako na speciálního recidivistu.

Obžalovanému byl ukládán trest souhrnný ve smyslu ust. § 43 odst. 2 trestního zákoníku, který nesměl být mírnější, než trest uložený rozsudkem dřívějším. V daném případě nesměl být mírnější, než trest odnětí svobody v trvání dvou roků uložený rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 19. 8. 2020 č. j. 3T 1/2020-217, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 1. 10. 2020 č. j. 2To 136/2020-251. Uložený trest, který byl napadeným rozsudkem obžalovanému J. M. uložen, je v prvé pětině zákonné trestní sazby kvalifikované skutkové podstaty trestného činu krádeže dle § 205 odstavec 2, odst. 4, písm. b) trestního zákoníku. Jestliže byl nyní uložený souhrnný trest zpřísněn o pouhých šest měsíců oproti trestu, ke kterému byl ukládán trest souhrnný, tak takový trest se jeví jako přiměřený, rozhodně jej nelze označit jako nepřiměřeně přísný. Pouze nepřiměřenost trestu může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného nebyly splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, byl dle ust. § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

13. Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že námitky v odvolání obžalovaným uplatněné, nemohly obstát. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání obžalovaného J. M. zamítl jako nedůvodné, neboť rozsudek soudu prvního stupně, pokud jde o výrok o trestu a způsob jeho výkonu, odpovídá zjištěnému skutkovému ději i zákonu.
14. Pro úplnost je třeba ještě uvést, že krajský soud projednal odvolání obžalovaného v jeho nepřítomnosti. Tento byl řádně a včas vyrozuměn o konání tohoto veřejného zasedání (§ 64 odst. 2 trestního řádu) a odvolací soud vyhověl jeho žádosti, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Tímto postupem nebyla porušena zásada kontradiktornosti a ústnosti trestního řízení, neboť u odvolacího soudu žádné důkazy prováděny nebyly, navíc obžalovaný se k věci mohl vyjádřit v řízení před soudem prvního stupně.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Brno, dne 9. března 2021

JUDr. Vlastimír Čech v.r.
předseda senátu